

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Հեռուն — խավարի թա՛նձր վարագույր...

եռուն խավարի թա՛նձր վարագույր...
Առա՛ջ եմ գնում, բայց ո՞ր շրգիտեմ...
Կյանքըս թախծալի աշուն անհամբո՛ւյր,
Եվ մեռնող օրըս նըվա՛ղ. դալկադե՛մ...

Եվ աչք եմ դարձնում անցա՛ծ օրերում,
Միտ բերում կյանքիս խաղացկուն հասակ
Այնտեղ էլ՝ անփա՛յլ ու անվարդ գարուն
Այնտեղ էլ՝ սրբտի տխո՛ւր փլատակ...

Եվ միտք եմ անում էլ ինչո՞ւ համար,
Օ՛, խիզախ ասպետ, որ մանուկ անմեղ,
Միրեցի՛ ես կյանք, մղեցի՛ պայքար
Մերթ ջերմ հավատով, մերթ ուժով ահեղ...

Է՛հ, վիճա՛կ իմ հեզ, աշխարհեն վտա՛ր.
Անցի՛ր լո՛ւտ ու մո՛ւնջ, անհո՛ւյս ու անլույս.
Քեզ հավերժ նընջի կըզրկե խավար
Ա՛յնտեղ է կյանքը անխա՛բ ու անհո՛ւյզ ..